

306

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 30 listopada 1972 r.

w sprawie wymiaru i poboru podatku od lokali w budynkach pozostających w zarządzie lub administracji niektórych jednostek gospodarki uspołecznionej.

Na podstawie art. 19 ust. 1 dekretu z dnia 20 maja 1955 r. o niektórych podatkach i opłatach terenowych (Dz. U. z 1963 r. Nr 16, poz. 87, z 1965 r. Nr 46, poz. 288 i Nr 51, poz. 316) i w związku z § 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 2 marca 1963 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów dekretu o postępowaniu podatkowym (Dz. U. z 1963 r. Nr 12, poz. 67, z 1968 r. Nr 46, poz. 337 i z 1971 r. Nr 34, poz. 301) zarządza się, co następuje:

§ 1. Zleca się zarządom budynków mieszkalnych rad narodowych oraz spółdzielniom budownictwa mieszkaniowego dokonywanie wymiaru (obliczania) i poboru podatku od lokali w budynkach pozostających w ich administracji.

§ 2. Zleca się organom kwaterunkowym Ministerstwa Obrony Narodowej i Ministerstwa Spraw Wewnętrznych oraz przedsiębiorstw podległym Ministrowi Obrony Narodowej i Ministrowi Spraw Wewnętrznych dokonywanie wymiaru (obliczania) i poboru podatku od lokali w budynkach (lokalach) pozostających w zarządzie tych organów i przedsiębiorstw.

§ 3. Jednostki wymienione w § 1 obowiązane są składać organom finansowym prezydiów właściwych rad narodowych w terminach półrocznych do dnia 20 stycznia i 20 lipca każdego roku deklaracje o wysokości wymierzonego i pobranego podatku od lokali w kwotach globalnych ze wszystkich budynków i lokali pozostających w ich zarządzie.

§ 4. Jednostki wymienione w § 2 obowiązane są wpłacać (przelewać) pobrany podatek od lokali na rachunek organu finansowego prezydium właściwej rady narodowej, a w miastach, w których utworzony został fundusz miejski — na rachunek tego funduszu, raz na kwartał w terminie do dnia 20 następnego miesiąca po upływie kwartału, składając jednocześnie zawiadomienie o dokonanej wpłacie (przelewie).

§ 5. Jednostki wymienione w § 1 i 2 stosują przy wymiarze i poborze podatku przepisy § 4, 5, 36 ust. 3, § 37, 39 ust. 2, § 40, 41 ust. 2, § 42 i 44 ust. 3, 4 i 5 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 2 marca 1963 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów dekretu o postępowaniu podatkowym (Dz. U. z 1963 r. Nr 12, poz. 67, z 1968 r. Nr 46, poz. 337, z 1971 r. Nr 34, poz. 301 i z 1972 r. Nr 54, poz. 359) oraz § 44 ust. 7 tego rozporządzenia, z wyjątkiem przepisu dotyczącego dostarczania wykazów nieruchomości.

§ 6. Tracą moc:

- 1) zarządzenie Ministra Finansów z dnia 31 maja 1951 r. w sprawie poboru w drodze inkasa podatku od lokali w nieruchomościach pozostających pod zarządem władz i przedsiębiorstw wojskowych oraz od poszczególnych lokali będących pod zarządem tych władz i przedsiębiorstw (Monitor Polski z 1951 r. Nr A-50, poz. 670 i z 1954 r. Nr A-7, poz. 172),
- 2) zarządzenie Ministra Finansów z dnia 22 stycznia 1952 r. w sprawie poboru w drodze inkasa podatku od lokali w nieruchomościach pozostających pod zarządem władz bezpieczeństwa publicznego i podległych im przedsiębiorstw (Monitor Polski Nr A-11, poz. 110),
- 3) zarządzenie Ministra Finansów z dnia 31 marca 1966 r. w sprawie wymiaru i poboru podatku od lokali w budynkach pozostających w administracji zarządów budynków mieszkalnych rad narodowych oraz spółdzielni budownictwa mieszkaniowego (Monitor Polski Nr 17, poz. 95).

§ 7. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: S. Jędrzychowski

307

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 19 grudnia 1972 r.

w sprawie ulg z tytułu nakładów inwestycyjno-remontowych w gospodarstwach rolnych.

Na podstawie art. 3 i art. 35 ust. 4 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. Nr 49, poz. 452 z późniejszymi zmianami) zarządza się, co następuje:

§ 1. Podatnikom podatku gruntowego, prowadzącym indywidualne gospodarstwa rolne, zwanym dalej „podatnikami”, którzy do dnia 31 grudnia 1975 r. rozpoczną i zakończą w swych gospodarstwach rolnych inwestycje gospodarcze, przyznaje się na warunkach określonych w zarządzeniu ulgę w podatku gruntowym pobieranym przy zastosowaniu stawek procentowych, zwaną dalej „ulgą inwestycyjną”.

Ulgę inwestycyjną przyznaje się także, gdy inwestycje gospodarcze zostały dokonane przez nie będącego podatnikiem dzierżawcę całości lub części gospodarstwa rolnego na gruntach dzierżawionych, a umowa dzierżawy została zawarta na piśmie.

§ 2. Za inwestycje gospodarcze w rozumieniu § 1 uważa się:

- 1) budowę lub rozbudowę budowli i budynków inwentarskich i gospodarczych, tj. obór, chlewów, stodół, pomieszczeń dla owiec, silosów i gnojowników;

- 2) trwale zainstalowanie w budynkach inwentarskich małej mechanizacji, tj. urządzeń służących do mechanicznego przygotowywania i podawania pasz, samoczynnego pojenia bydła lub mechanicznego usuwania obornika i gnojowicy;
- 3) budowę wszelkiego rodzaju studni oraz urządzeń do rozprowadzania wody w gospodarstwie;
- 4) trwale zainstalowanie w budynkach gospodarczych wentylatorów do dosuszania siana wraz z doprowadzeniem siły i instalacją urządzeń rusztowych;
- 5) założenie sadów na powierzchni co najmniej 2 ha, a w blokach sadowniczych — na powierzchni co najmniej 1 ha gruntów na jednego uczestnika bloku;
- 6) budowę lub rozbudowę szklarni o powierzchni co najmniej 300 m²;
- 7) budowę lub rozbudowę chłodni owoców i warzyw albo adaptację budowli lub budynków gospodarczych na chłodnie owoców i warzyw;
- 8) budowę odcinka linii niskiego napięcia o długości co najmniej 300 m, nie licząc przyłącza, jeżeli elektryfikacja dotyczy gospodarstwa rolnego oddalonego od zwartych zabudowań i jest dokonywana w całości na koszt własny rolnika;
- 9) remont budynków inwentarskich i gospodarczych oraz szklarni

— jeżeli budową, rozbudową lub remontem prowadzone są zgodnie z przepisami prawa budowlanego.

§ 3. Ulga inwestycyjna z tytułu inwestycji wymienionych w § 2 przysługuje podatnikom na obszarze województw koszalińskiego, olsztyńskiego, opolskiego, szczecińskiego, wrocławskiego, zielonogórskiego i m. Wrocławia oraz powiatów ełckiego, gołdapskiego i oleckiego w województwie białostockim, powiatów elbląskiego, gdańskiego, kwidzińskiego, lęborskiego, malborskiego, nowodworsko-gdańskiego, sztumskiego i m. Elbląga w województwie gdańskim, powiatu trzcianeckiego i m. Piły w województwie poznańskim, powiatu bieszczadzkiego w województwie rzeszowskim oraz w miejscowościach (wsiach i przysiółkach) województwa gdańskiego i rzeszowskiego wskazanych przez organy finansowe prezydentów wojewódzkich rad narodowych w porozumieniu z właściwymi do spraw rolnych organami prezydentów tych rad po zatwierdzeniu przez Ministra Finansów.

§ 4. 1. Ulga inwestycyjna z tytułu inwestycji wymienionych w § 2 pkt 1—8 przysługuje podatnikom:

- 1) w niektórych miejscowościach położonych na obszarze województw białostockiego, bydgoskiego, katowickiego, kieleckiego, krakowskiego, lubelskiego, łódzkiego, poznańskiego, rzeszowskiego i warszawskiego oraz powiatów starogardzkiego, tczewskiego i wejherowskiego w województwie gdańskim;
- 2) na obszarach wielkich melioracji wodnych łąk i pastwisk;
- 3) we wsiach słabo zagospodarowanych w rozumieniu obowiązujących przepisów

— w których konieczna jest aktywizacja budownictwa gospodarczego.

2. Wykazy miejscowości, w których stosuje się ulgi na podstawie ust. 1, ustalą organy finansowe prezydentów wojewódzkich rad narodowych w porozumieniu z właściwymi do spraw rolnych organami prezydentów tych rad. Wykazy podlegają zatwierdzeniu przez Ministra Finansów.

§ 5. Na obszarach nie wymienionych w § 3 i 4 ulga inwestycyjna z tytułu inwestycji określonych w § 2 pkt 1—5, 7 i 8 przysługuje podatnikom, którzy spełniają jakikolwiek z niżej podanych warunków:

- 1) usamodzielnili się lub zawarli związek małżeński i przejęli gospodarstwo rolne po rodzicach w formie prawem przewidzianej;
- 2) nabyli w drodze kupna grunty na powiększenie gospodarstw od innych rolników, nie mniej niż 2 ha;
- 3) zmienili siedlisko w wyniku realizacji przestrzennego planu zabudowy wsi;
- 4) dokonali inwestycji w związku ze zniszczeniem budynku wskutek pożaru, powodzi lub huraganu;
- 5) są członkami grup uprawowych lub innego zespołu kooperacyjnego, a nakład dotyczy inwestycji przeznaczonej do wspólnego użytku grupy lub zespołu; udział poszczególnego członka w nakładach dotyczących wspólnej inwestycji przyjmuje się zgodnie z umową lub oświadczeniem zarządu grupy lub zespołu, a w razie nieprzedstawienia takich dokumentów — proporcjonalnie do liczby członków uczestniczących w inwestycji;
- 6) nabyli grunty jako samodzielne gospodarstwa od Państwa lub od właścicieli gospodarstw zaniedbanych ekonomicznie, jeżeli grunty te podlegają na podstawie odrębnych przepisów zwolnieniu od podatku gruntowego;
- 7) prowadzą gospodarstwa rolne, które stosownie do obowiązujących przepisów zostały lub zostaną uznane za zaniedbane ekonomicznie i objęte pomocą Państwa, pod warunkiem zawarcia przez podatnika z naczelnikiem gminy umowy o dokonanie w gospodarstwie rolnym, w określonym w umowie czasie, inwestycji w zakresie odpowiadającym potrzebom danego gospodarstwa i wykonania tej umowy.

§ 6. 1. Podatnikom podatku gruntowego, którzy w związku z zawarciem małżeństwa usamodzielnili się, a nie posiadają budynku mieszkalnego, przysądza się na obszarze gmin ulgę inwestycyjną z tytułu budowy takiego budynku, jeżeli:

- 1) bądź prowadzą oni nowo utworzone gospodarstwo rolne o obszarze co najmniej 7 ha, powstałe w wyniku kupna, darowizny lub dziedziczenia gruntów bez budynku mieszkalnego, bądź
- 2) przejęli po krewnych lub powinowatych na podstawie umowy darowizny albo o dożywocie gospodarstwo rolne z budynkiem mieszkalnym, jeżeli taki budynek z uwagi na jego stan techniczny lub rozmiary nie nadaje się do użytkowania albo na mieszkanie dla dwóch rodzin.

2. Ulga, o której mowa w ust. 1, nie przysługuje, jeżeli podatnik lub zamieszkał z nim wspólnie członkowie rodziny posiadają poza gospodarstwem inne stałe źródła przychodów.

3. W razie gdy nowo utworzone gospodarstwo powstało w wyniku darowizny części gruntów, ulga nie przysługuje, jeżeli gospodarstwo, z którego darowano grunty, podlegało przed darowizną opodatkowaniu podatkiem wyrównawczym.

4. Podatnikom, o których mowa w ust. 1, przysądza się ulgę inwestycyjną także z tytułu inwestycji określonych w § 2 pkt 1—5, 7 i 8, jeżeli nie przysługuje im ulga na podstawie § 3—5.

§ 7. 1. Podstawę obliczenia ulgi inwestycyjnej stanowi wartość materiałów zużytych przy realizacji inwestycji oraz wartość robocizny obcej, zwanych dalej „nakładem”.

2. Ulga inwestycyjna przysługuje, jeżeli nakład przekracza 10.000 zł, a przy budowie studni, silosów i gnojowników — 5.000 zł.

3. Jeżeli inwestycji dokonano w związku ze zniszczeniem budynku przez pożar, powódź lub huragan, podstawę obliczenia ulgi stanowi nakład zmniejszony o odszkodowanie otrzymane za zniszczony budynek.

§ 8. 1. Wysokość nakładów ustala się w sposób następujący:

1) w razie wybudowania nowego budynku, wysokość nakładu przyjmuje się w wysokości sumy ubezpieczenia tego budynku ustalonej przez Państwowy Zakład Ubezpieczeń dla obowiązkowego ubezpieczenia budynku i wykazanej w dowodzie ubezpieczeniowym; jeżeli jednak podatnik zgłosi wniosek o ustalenie nakładów na podstawie oryginalnych dowodów (rachunków), wysokość nakładu powinna być ustalona w sposób podany we wniosku, jednak w kwocie nie wyższej niż o 25% od sumy ubezpieczenia tego budynku;

2) w razie dokonania inwestycji w postaci rozbudowy budynku inwentarskiego lub gospodarczego, zainstalowania małej mechanizacji, zainstalowania wentylatorów do dosuszania siana oraz budowy studni, szklarni, silosów lub gnojowników, a na obszarze wymienionym w § 3 także remontów budynków, zasadę obliczania ulgi inwestycyjnej na terenie powiatu ustala organ finansowy prezydium powiatowej rady narodowej, przyjmując za podstawę nakłady obliczone na podstawie oryginalnych dowodów (rachunków) zakupu materiałów budowlanych zużytych przy realizacji inwestycji lub zakupu urządzeń z doliczeniem kosztów robocizny obcej w wysokości:

a) określonej w tabeli stanowiącej załącznik do zarządzenia albo

b) stwierdzonej oryginalnymi dowodami (rachunkami).

2. W zależności od potrzeb i miejscowych warunków organ finansowy prezydium powiatowej rady narodowej może wprowadzić dla poszczególnych gmin różne zasady ustalania podstawy obliczenia ulgi, o których mowa w ust. 1 pkt 2.

3. W razie ustalenia, że na terenie danego powiatu stosuje się zasadę określoną w ust. 1 pkt 2 lit. a), naczelnik gminy ustala — w zależności od miejscowych warunków — po uzgodnieniu z właściwym do spraw budownictwa organem prezydium powiatowej rady narodowej w ramach tabeli (ust. 1 pkt 2 lit. a) procent kosztów robocizny w stosunku do wartości materiałów, jaki będzie stosowany w danej gminie.

4. Jeżeli inwestycja została dokonana w postaci założenia sadu, ustalenia nakładów dokonuje się przy zachowaniu zasady określonej w ust. 1 pkt 2 lit. b).

5. Bez względu na to, jaką zasadę ustalenia podstawy obliczania ulgi stosuje się na danym obszarze, naczelnik gminy na żądanie podatnika ustala poniesione nakłady wyłącznie na podstawie rachunków (ust. 1 pkt 2 lit. b).

§ 9. Jeżeli inwestycja dotyczy budynku, którego część przeznaczona jest na cele gospodarcze, a część na cele mieszkalne, a podatnikowi nie przysługuje ulga w myśl § 6 ust. 1, wysokość nakładu przypadającego na część budynku przeznaczoną na cele gospodarcze przyjmuje się w wysokości odpowiadającej stosunkowi kubatury tej części do ogólnej kubatury budynku. Nie dotyczy to wypadku, gdy inwestycja obejmuje wyłącznie część budynku przeznaczoną na cele gospodarcze.

§ 10. Ulga inwestycyjna wynosi 30% nakładu, nie więcej jednak niż 100.000 zł dla danego gospodarstwa. Jeżeli gospodarstwo korzystało z ulg inwestycyjnych z tytułu inwestycji dokonanych przed wejściem w życie zarządzenia, łączna kwota udzielonych ulg nie może przekroczyć 100.000 zł.

§ 11. 1. Kwotę ulgi inwestycyjnej potrąca się z podatku gruntowego.

2. Jeżeli część nakładu została pokryta z kredytu bankowego, najpierw potrąca się ulgę przypadającą od nakładów poniesionych ze środków własnych, a ulgę od nakładów poniesionych z kredytu bankowego potrąca się odpowiednio w miarę spłaty tego kredytu.

3. Jeżeli podatnik zalega w zobowiązaniach pieniężnych w rozumieniu odrębnych przepisów, ulgę stosuje się przede wszystkim w trybie umorzenia kwoty zaległości, odpowiadającej kwocie przyznanej ulgi. Jeżeli gospodarstwo rolne w myśl obowiązujących przepisów zostało uznane za zaniedbane ekonomicznie i objęte pomocą Państwa, ulgę stosuje się przede wszystkim w bieżących należnościach, a następnie w zaległościach, nie wyłączając należności scalonych.

4. Jeżeli ulga inwestycyjna przekracza w danym roku podatkowym kwotę podatku gruntowego, wówczas ulgę stosuje się również w należnościach Państwowego Funduszu Ziemi, a w okresie pierwszych trzech lat także w opłacie melioracyjnej oraz w opłacie za urządzenia wodne. Zasadę tę stosuje się odpowiednio do podatników całkowicie zwolnionych od podatku gruntowego (§ 5 pkt 6).

5. Jeżeli podatnik nabył od Państwa grunty bez budynków lub z budynkami nie wystarczającymi na potrzeby gospodarstwa albo nie nadającymi się do użytku z powodu złego stanu technicznego, a dokonane w danym roku podatkowym potrącenia w podatku gruntowym i należnościach określonych w ust. 4 nie wyczerpały pełnej kwoty ulgi inwestycyjnej, właściwy oddział Banku Rolnego, na wniosek naczelnika gminy, umorzy na poczet ulgi — w całości lub w części — przypadającą do zapłaty w tym roku ratę za nabyte gospodarstwo rolne wraz z oprocentowaniem. Zasadę tę stosuje się także w latach następnych, nie dłużej jednak niż w okresie, o którym mowa w § 12 ust. 4.

§ 12. 1. Ulgę inwestycyjną za dany rok podatkowy przyznaje się w granicach do 100% rocznego wymiaru podatku gruntowego i innych należności pieniężnych określonych w § 11 ust. 4, a w pierwszym roku jej stosowania — w granicach nie zapłaconych jeszcze rat.

2. Ulgę inwestycyjną stosuje się przy wymiarze podatku gruntowego i innych należności pieniężnych. Jeżeli inwestycje zostały zakończone po dokonaniu wymiaru lub wniosek o ulgę został złożony po dokonaniu wymiaru, ulgę stosuje się poczynając od roku, w którym została wydana decyzja przyznająca ulgę.

3. W wypadkach określonych w § 5 pkt 6 ulgę inwestycyjną stosuje się w podatku gruntowym poczynając od roku następującego po ostatnim roku zwolnienia gruntów od tego podatku, chyba że w ciągu okresu zwolnienia pełna kwota ulgi inwestycyjnej została potrącona z pozostałych należności pieniężnych (§ 11 ust. 4) lub w formie umorzenia rat (kapitału wraz z oprocentowaniem) za nabyte od Państwa samodzielne gospodarstwo (§ 11 ust. 5).

4. Ulgę inwestycyjną stosuje się w okresie do 10 lat, licząc od roku zakończenia inwestycji lub wydania decyzji o przyznaniu ulgi, przy czym na obszarach wymienionych w § 3 organy finansowe prezydiów wojewódzkich rad narodo-

wych w porozumieniu z właściwymi do spraw rolnych organami prezydentów tych rad mogą, w zależności od warunków miejscowych, okres ten przedłużyć dla poszczególnych powiatów, nie więcej jednak niż do 15 lat. W wypadkach określonych w § 5 pkt 6 dziesięcioletni okres stosowania ulgi w podatku gruntowym liczy się od roku podatkowego następującego po upływie ostatniego roku zwolnienia gruntów od podatku gruntowego, przy czym okres ten nie może być przedłużony.

§ 13. 1. Podatnicy ubiegający się o ulgę obowiązani są:

- 1) w terminie miesięcznym od daty rozpoczęcia inwestycji zawiadomić o tym naczelnika gminy;
- 2) w terminie trzech miesięcy od daty zakończenia inwestycji, od daty zainstalowania małej mechanizacji (§ 2 ust. 1 pkt 2) lub wentylatorów do dosuszania siana (§ 2 ust. 1 pkt 4) złożyć wniosek do naczelnika gminy o przyznanie ulgi.

2. We wniosku podatnik powinien wskazać sposób ustalenia nakładów inwestycyjnych oraz podać, czy sam lub wspólnie z nim gospodarujący członek rodziny korzystał z kredytu na dokonaną inwestycję i w jakiej wysokości.

3. W wypadkach określonych w § 8 ust. 1 pkt 2 lit. a) podatnik obowiązany jest dołączyć do wniosku oryginalne rachunki za materiały zużyte przy inwestycji, a jeżeli żąda ustalenia kosztu budowy nowego budynku na podstawie rachunków oraz w wypadkach określonych w § 8 ust. 1 pkt 2 lit. b) i ust. 4 — również oryginalne rachunki za robocizną obcą. Rachunki te po zamieszczeniu na nich adnotacji, że zostały wykorzystane przy rozpatrzeniu wniosku o ulgę, pozostają w aktach urzędu gminy.

4. Nabycie nowych urządzeń małej mechanizacji oraz urządzeń do dosuszania siana powinno być stwierdzone dowodem nabycia od jednostki gospodarki społecznej.

§ 14. 1. Naczelnik gminy po otrzymaniu wniosku o przyznanie ulgi:

- 1) zbada, czy w myśl prawa budowlanego dla danego rodzaju robót wymagany był zatwierdzony projekt lub pozwolenie na budowę; jeżeli takie dokumenty były wymagane, naczelnik gminy wzywa podatnika do ich przedstawienia w terminie miesięcznym, uprzedzając, że w razie niedopełnienia tego obowiązku, wniosek o przyznanie ulgi pozostanie bez rozpatrzenia;
- 2) w wypadkach określonych w § 8 ust. 1 pkt 2 zbada, czy roboty zostały faktycznie wykonane, czy budynki, budowle lub urządzenia inwentarskie i gospodarcze nadają się do użytku, czy wysokość nakładów materiałowych objętych rachunkami nie budzi wątpliwości, a podana w rachunkach cena robocizny odpowiada miejscowym warunkom;
- 3) w wypadkach określonych w § 8 ust. 1 pkt 1 zwraca się do inspektoratu powiatowego Państwowego Zakładu Ubezpieczeń o podanie sumy ubezpieczenia budynku.

2. Jeżeli zastosowanie ulgi następuje w miarę spłaty zaciągniętego kredytu na inwestycje budowlane, naczelnik gminy zawiadamia o tym właściwy bank (instytucję kredytową), który z kolei informuje naczelnika gminy o wysokości udzielonego kredytu oraz o corocznych wpłatach.

§ 15. Podatnik może przed zakończeniem inwestycji złożyć wniosek do naczelnika gminy o odroczenie płatności tej części podatku gruntowego i innych należności pieniężnych, która będzie objęta ulgą po zakończeniu inwestycji. Podatnik

powinien oświadczyć we wniosku, jaką kwotę nakładów pokrył z własnych funduszy.

§ 16. Decyzje w sprawie przyznania ulgi inwestycyjnej wydaje naczelnik gminy, właściwy w sprawach wymiaru podatku gruntowego; niezależnie od tego wykazy podatników z podaniem wysokości przyznanych ulg podaje się do wiadomości mieszkańcom wsi przez wywieszenie tych wykazów na tablicach ogłoszeń przez okres co najmniej dwóch tygodni.

§ 17. Przepisy zarządzenia stosuje się odpowiednio do kółek rolniczych i ich ośrodków rolnych oraz do prowadzących gospodarstwa rolne spółdzielni i ich związków zrzeszonych w Centrali Rolniczej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska” i Centrali Spółdzielni Ogrodniczych, z tym że:

- 1) ulgi przysługują z tytułu inwestycji określonych w § 2;
- 2) ulgi z tytułu inwestycji w postaci założenia sadów i szklarni nie są uzależnione od ich powierzchni;
- 3) do nakładów inwestycyjnych, stanowiących podstawę obliczenia ulgi, wlicza się nie tylko wartość nabytych materiałów, lecz także wartość materiałów wyprodukowanych we własnym zakresie;
- 4) podstawę obliczenia ulgi przy inwestycjach w postaci rozbudowy lub remontów budynków gospodarczych (w tym również szklarni, silosów, studni i gnojowników) stanowią udowodnione rachunkami lub danymi z księgowości wydatki na nabycie lub wyprodukowanie materiałów i robocizną, poniesione z własnych funduszy kółka rolnicze lub jego ośrodka rolnego albo spółdzielni i ich związków;
- 5) przy inwestycjach ze środków Funduszu Rozwoju Rolnictwa do sum własnych nakładów inwestycyjnych nie wlicza się środków tego funduszu;
- 6) wysokość ulgi nie jest kwotowo ograniczona;
- 7) w razie niewyczerpania w roku podatkowym, w którym inwestycje zostały zakończone, całej kwoty ulgi, jaka przysługuje, ulgę stosuje się w okresie do 10 lat, licząc od roku zakończenia inwestycji, a jeżeli chodzi o ulgę z tytułu nakładów pochodzących z kredytów bankowych — licząc od roku, w którym przypada płatność pierwszej raty kredytu bankowego.

§ 18. 1. Rolniczym spółdzielniom produkcyjnym przyznaje się ulgę inwestycyjną w podatku gruntowym pobieranym przy zastosowaniu stawek procentowych.

2. Ulga inwestycyjna wynosi kwotę równą wartości środków przeznaczonych na fundusz zasobowy w roku poprzedzającym rok podatkowy, nie więcej jednak niż 60% wymiaru podatku gruntowego.

3. Ulgę inwestycyjną stosuje się przy poborze III i IV raty zobowiązania pieniężnego w postaci odpisu kwoty ulgi w zobowiązaniu pieniężnym. W razie niewyczerpania pełnej kwoty ulgi w roku podatkowym pozostałą kwotę ulgi odpisuje się przy poborze I raty zobowiązania pieniężnego w roku następnym.

4. Ulgę inwestycyjną stosuje się pod warunkiem dokonania przez rolniczą spółdzielnię produkcyjną należnych odpisów amortyzacyjnych, prowadzenia działalności zgodnie z zasadami statutowymi oraz prowadzenia prawidłowej gospodarki finansowej i rachunkowości.

5. Ulgę inwestycyjną stosuje się na wniosek rolniczej spółdzielni produkcyjnej, który powinien być złożony w terminie do dnia 31 lipca roku podatkowego.

6. Okoliczności, od których uzależnione jest stosowanie ulgi inwestycyjnej i jej wysokość, ustalają:

- 1) właściwy dla danej spółdzielni zarząd powiatowego lub wojewódzkiego związku rolniczych spółdzielni produkcyjnych, który w szczególności stwierdza, czy spółdzielnia przestrzega postanowień statutu oraz czy wydzieliła w odpowiedniej wysokości odpisy na fundusz zasobowy i z tytułu amortyzacji;
- 2) właściwy dla danej spółdzielni oddział Banku Rolnego, który w szczególności stwierdza, czy wydzielone sumy z tytułu amortyzacji i na fundusz zasobowy w części przeznaczonej na inwestycje zostały odprowadzone do Banku na konto spółdzielni oraz czy spółdzielnia prowadzi prawidłową gospodarkę finansową i rachunkowość.

§ 19. Ulgę inwestycyjną na zasadach ustalonych w zarządzeniu stosuje się także do inwestycji:

- 1) rozpoczętych przed dniem 1 stycznia 1973 r., z tytułu których przysługiwała ulga inwestycyjna na podstawie przepisów wymienionych w § 21 ust. 1 pkt 2;
- 2) określonych w § 2 pkt 1, 6 i 7, jeżeli inwestycje te rozpoczęto w 1972 r. i zakończono do dnia 31 grudnia 1973 r.

— pod warunkiem zawiadomienia naczelnika gminy w terminie do dnia 28 lutego 1973 r. o rozpoczętych inwestycjach.

§ 20. 1. Przepisy zarządzenia stosuje się odpowiednio na obszarze miast, z wyjątkiem § 6.

2. Przepisy zarządzenia dotyczące naczelników gmin stosuje się odpowiednio do organów finansowych prezydiów rad narodowych w miastach stanowiących powiaty, dzielnicowych rad narodowych w miastach stanowiących powiaty i w miastach wyłączonych z województw oraz do referatów (wydziałów) finansowych lub biur prezydiów rad narodowych miast nie stanowiących powiatów, a jeżeli w mieście nie stanowiącym powiatu działa wspólna rada narodowa miasta i gminy — do naczelnika miasta i gminy.

§ 21. 1. Tracą moc zarządzenia Ministra Finansów:

- 1) z dnia 3 grudnia 1965 r. w sprawie ulg inwestycyjnych w podatku gruntowym dla rolniczych spółdzielni produkcyjnych (Monitor Polski Nr 70, poz. 404);
- 2) z dnia 5 grudnia 1970 r. w sprawie ulg z tytułu nakładów inwestycyjno-remontowych w gospodarstwach rolnych (Monitor Polski Nr 42, poz. 316).

2. Wnioski o przyznanie ulgi inwestycyjnej na podstawie przepisów wymienionych w ust. 1 nie rozpatrzone przed wejściem w życie niniejszego zarządzenia podlegają rozpatrzeniu na podstawie tych przepisów.

§ 22. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1973 r.

Minister Finansów: *S. Jędrzychowski*

Załącznik do zarządzenia Ministra Finansów z dnia 19 grudnia 1972 r. (poz. 307).

TABELA PROCENTOWYCH NARZUTÓW DO NAKŁADÓW MATERIAŁOWYCH DO CELÓW SZACUNKOWEGO OBLICZANIA PODSTAWY ULGI INWESTYCYJNEJ

Lp.	Grupy materiałów remontowo-budowlanych	Procentowy narzut od — do
1	betoniarskie i murarskie	45 — 65
2	blacharskie i dekarские	65 — 80
3	ciesielskie i stolarskie	65 — 80
4	instalacyjno-elektryczne	70 — 85
5	malarskie	85 — 100
6	szklarskie	30 — 40
7	ślusarskie	60 — 75
8	zduńskie	45 — 60
9	studniarskie	35 — 45
10	inne	40 — 60

Pouczenie: Szacunkową podstawę, od której oblicza się wysokość ulgi inwestycyjnej, ustala się w następujący sposób:

- 1) sumuje się rachunki za materiały tej samej grupy i uzyskaną kwotę zwiększa się o odpowiedni narzut, otrzymując w ten sposób nakłady inwestycyjne dokonane w ramach tej grupy materiałów,
- 2) w sposób podany w pkt 1 ustala się nakłady dokonane w ramach każdej pozostałej grupy materiałów oddzielnie,
- 3) następnie sumuje się otrzymane z poprzednich obliczeń kwoty i otrzymuje się ogólne nakłady, stanowiące podstawę obliczenia ulgi.

308

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 27 grudnia 1972 r.

w sprawie zasad spłaty niektórych kredytów bankowych zaciągniętych na finansowanie inwestycji branżowych.

Na podstawie § 9 ust. 2 uchwały nr 74 Rady Ministrów z dnia 10 marca 1972 r. w sprawie zasad finansowania inwestycji i remontów w jednostkach państwowych (Monitor Polski Nr 23, poz. 132 i Nr 57, poz. 305) oraz § 5 pkt 3 uchwały nr 178 Rady Ministrów z dnia 9 listopada 1970 r. w sprawie oprocentowania środków trwałych przedsiębiorstw państwowych (Monitor Polski Nr 40, poz. 295) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Kredyty bankowe zaciągnięte na branżowe inwestycje produkcyjne, powodujące przyrost zysku, realizowane przez przedsiębiorstwa przemysłowe i budowlano-montażowe

objęte planowaniem centralnym, podlegają spłacie w normalnym okresie zwrotu nakładów inwestycyjnych ze środków uzyskanych przez inwestora, określonych w § 9 ust. 1 uchwały nr 74 Rady Ministrów z dnia 10 marca 1972 r. w sprawie zasad finansowania inwestycji i remontów w jednostkach państwowych (Monitor Polski Nr 23, poz. 132 i Nr 57, poz. 305).

2. Do czasu ustalenia normatywnych okresów zwrotu nakładów inwestorzy będą przeznaczać na spłatę kredytów wyłącznie odpisy amortyzacyjne od środków trwałych i wartości niematerialnych i prawnych uzyskanych w wyniku in-